

Кокиче.

Рано рани кокиченце,
Малъкъ Сѣчко го събуди, —
Кат' срамливо момиченце
Надъ снѣга се то зачуди.

Вие хала мразовита,
То звънченце си люлѣе,
Тя го брули — насъ не пита, —
Пекне слънце, то се смѣе. . . .

Вечъ топятъ се ледоветъ
То наднича изъ трънаци,
Не го плашатъ снѣговетъ
Въ тие горски пущинаци.

И сънлива му главица
Леко устни си отваря:
„Нѣма зима вечъ, дѣчица!“
Сѣкашъ намъ то проговаря.

Цв. П-въ.